

POSTANOWIENIE

Dnia 28 września 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek

w sprawie **A.K.**,
skazanego za czyn z art. 157 § 2 k.k. i in.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 28 września 2023 r.,
w trybie art. 535 § 3 k.p.k., kasacji obrońcy skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w Bielsku-Białej z dnia 21 czerwca 2022 r.,
sygn. akt VII Ka 466/21, w zakresie zaskarżenia utrzymujący w mocy wyrok Sądu
Rejonowego w Cieszynie z dnia 24 marca 2021 r., sygn. akt II K 1231/20,

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zwolnić skazanego A.K. od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego, obciążając nimi Skarb Państwa;**
- 3. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. Ł.H. (Kancelaria Adwokacka w B.), kwotę 720 (siedemset dwadzieścia) złotych, w tym 23 % VAT, tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu w postaci sporządzenia i wniesienia kasacji.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Cieszynie z dnia 24 marca 2021 r., sygn. akt II K 1231/20, A.K. został uznany za winnego ciągu dwóch przestępstw z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k., za który wymierzono mu karę 130 stawek dziennych

grzywny, po 10 zł każda stawka (pkt 2). Ponadto A.K. został uznany za winnego czynu z art. 157 § 2 k.k., za który wymierzono mu karę 7 miesięcy pozbawienia wolności (pkt 3). Wobec oskarżonego zostały ponadto orzeczone: środek karny w postaci zakazu kontaktowania i zbliżania się do pokrzywdzonego (pkt 4) oraz nawiązka na rzecz pokrzywdzonego (pkt 5). Sąd Rejonowy orzekł również o: przepadku dowodów rzeczowych (pkt 6); zaliczeniu na poczet kary pozbawienia wolności okresu rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie, uznając tę karę w całości za wykonaną (pkt 7); zaliczeniu na poczet kary grzywny okresu rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie, uznając tę karę za wykonaną co do 30 stawek dziennych (pkt 8) oraz o kosztach procesu (pkt 9-11). Postępowanie karne wobec A.K. co do drugiego czynu kwalifikowanego z art. 157 § 2 k.k. zostało umorzone na podstawie art. 414 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 25 § 2a k.k. (pkt 1).

Apelacje od tego wyroku wnieśli prokurator, obrońca oskarżonego i sam oskarżony. Prokurator zaskarżył wyrok Sądu I instancji co do punktu 1, co do winy, na niekorzyść oskarżonego. Skarżący zarzucił „obrazę przepisu prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., polegającą na naruszeniu art. 25 § 2a k.k. przez wyrażenie błędnego poglądu prawnego, że A.K. odpierał zamach polegający na wdarciu się M.S. na ogrodzony teren podejrzanego przylegający do jego domu, przekraczając przy tym granice obrony koniecznej, ale nie w sposób rażący, co skutkowało umorzeniem postępowania wobec podejrzanego o zarzucany mu czyn z art. 157 § 2 k.k. na szkodę M.S.” i wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w części dotyczącej rozstrzygnięcia z punktu 1 wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Obrońca oskarżonego zaskarżył wyrok Sądu Rejonowego w części, tj. w zakresie punktów 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, na korzyść oskarżonego. Skarżący zarzucił: „1) obrazę przepisów postępowania, a to art. 170 § 1 pkt 3 k.p.k. w zw. z art. 211 k.p.k. poprzez oddalenie wniosków dowodowych o przeprowadzenie dowodu w postaci eksperymentu procesowego na rozprawie w dniu 23 marca 2021 r. z udziałem oskarżonego, pokrzywdzonego S.W., świadków: K.W., K.K., K.K.1., J.T., K.W.1. oraz pojazdu V. o numerach [...] należącego do oskarżonego wraz z rejestratorem znajdującym się wewnątrz pojazdu, a znajdującego się w Ł. przy ul.

[...] celem sprawdzenia okoliczności mających istotne znaczenie dla sprawy, a to rzeczywistego przebiegu zdarzeń z udziałem świadków w świetle obrażeń doznanych przez oskarżonego i pokrzywdzonego, chwili i okoliczności wystrzału oskarżonego z pistoletu hukowego, odległości w jakiej znajdował się pokrzywdzony, obrony oskarżonego przed atakiem fizycznym ze strony pokrzywdzonego, użycia w chwili zdarzenia i nagrania zdarzenia przez rejestrator znajdujący się wewnątrz pojazdu, co skutkowało mającym wpływ na treść zaskarżonego wyroku błędem w ustaleniach faktycznych polegającym na ustaleniu, iż oskarżony nie działał w ramach obrony koniecznej, gdyż wcześniej został zaatakowany przez S.W.,

2) obrazę przepisów postępowania, a to art. 7 k.p.k., która miała istotny wpływ na treść orzeczenia, poprzez naruszenie zasad swobodnej oceny dowodów, a to wskutek naruszenia zasad logiki oraz wskazań wiedzy, poprzez uznanie przez Sąd, iż depozycje złożone przez świadka K.K. w toku postępowania przygotowawczego w zakresie, w jakim wskazał, iż widział zdarzenia bezpośrednio poprzedzające oddany przez oskarżonego strzał są jako pierwsze wyjaśnienia bardziej wiarygodne niż te złożone w toku postępowania przez Sędem, gdzie świadek w odpowiedzi na szczegółowe pytania zeznaje wprost, iż dopiero po strzale rozpoczął obserwować zdarzenie i wskazuje wprost, iż nie widział jak oskarżony wyciąga rękę, co doprowadziło do błędu w ustaleniach faktycznych, polegającego na przyjęciu, iż tylko pierwszemu przesłuchaniu świadka należy nadać walor wiarygodności i na tej podstawie ustalić, iż przed wystrzałem A.K. nie był atakowany przez S.W., tymczasem dokumentacja medyczna wskazuje wprost na uszkodzenia ciała oskarżonego, a świadek K.K. stanowczo zaprzeczył, aby w samochodzie ktoś uderzał oskarżonego,

3) obrazę przepisów postępowania, a to art. 4 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez nieuwzględnienie okoliczności przemawiających na korzyść jak i na niekorzyść oskarżonego wskutek dokonanej z naruszeniem zasad swobodnej oceny dowodów z uwagi na brak obiektywizmu i nieuwzględnienie prawidłowego rozumowania poprzez uznanie, iż pokrzywdzony S.W. żywił obawy związane z zachowaniem oskarżonego, które przekazał mu brat i zasięgał porad zaprzyjaźnionego policjanta, tymczasem z depozycji świadka K.W.1. wynika, iż pokrzywdzony nie obawiał się słów oskarżonego, a wręcz je bagatelizował, co doprowadziło do błędu w

ustaleniach faktycznych, polegającego na przyjęciu, iż groźba ta wzbudziła w pokrzywdzonym uzasadnioną obawę, że będzie spełniona,

4) obrazę przepisów postępowania, a to art. 4 k.p.k. i art. 7 k.p.k., mającą istotny wpływ na treść orzeczenia, poprzez brak należytej weryfikacji wszystkich dowodów zebranych w sprawie, a w szczególności zeznań świadka K.W., który wskazuje, iż nie było sytuacji, w której to podszedłby do pokrzywdzonego i powiedział mu o tej groźbie i że na pewno nie powiedział pokrzywdzonemu, żeby uważał, że ktoś chce go zastrzelić, co doprowadziło do błędu w ustaleniach faktycznych, polegającego na przyjęciu, iż groźba dotarła do adresata, tymczasem depozycje świadka wprost wskazują, iż nigdy nie powiedział oskarżonemu, iż ktoś chce go zastrzelić”.

Skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w punkcie 2 poprzez uniewinnienie oskarżonego od czynów zarzucanych w punktach II i IV części wstępnej wyroku, zmianę zaskarżonego wyroku w punkcie 3 poprzez uniewinnienie oskarżonego z uwagi na działanie w obronie koniecznej, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku w punkcie 3 i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Osobista apelacja oskarżonego miała charakter opisowy. Oskarżony zakwestionował w niej przede wszystkim przypisanie mu sprawstwa.

Sąd Okręgowy w Bielsku-Białej wyrokiem z dnia 21 czerwca 2022 r., sygn. akt VII Ka 466/21, uchylił zaskarżony wyrok w punkcie 1 i w tym zakresie przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Cieszynie (pkt I), zaś w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok został utrzymany w mocy (pkt II). Wyrok zawierał ponadto rozstrzygnięcia o kosztach procesu za postępowanie odwoławcze (pkt III i IV).

Kasację od powyższego wyroku wniósł obrońca skazanego. Zaskarżył go w części, co do punktów II-IV, na korzyść skazanego i zarzucił „rażące naruszenie przepisów postępowania, mogącą mieć wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., 170 § 1 pkt 3, art. 211 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. poprzez oddalenie wniosków dowodowych o przeprowadzenie dowodu z eksperymentu procesowego z udziałem oskarżonego, pokrzywdzonego S.W. oraz świadków K.W., K.K., K.K.1., J.T., K.W.1. oraz samochodu W. o nr rej. [...] celem ustalenia rzeczywistego przebiegu zdarzenia z udziałem świadków, w świetle obrażeń

doznanych przez oskarżonego i pokrzywdzonego, chwili i okoliczności wystrzału, odległości w jakiej znajdował się pokrzywdzony, obrony oskarżonego przed atakiem ze strony pokrzywdzonego, a także poprzez dokonanie błędnych wniosków w zakresie ustalenia stanu faktycznego pomimo przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego z zakresu informatyki i komputerów z 25.05.2022 r., z której jednoznacznie wynika, że na przedłożonym piśmie z 10.01.2022 r. nagraniu, to najpierw pokrzywdzony wyzywa oskarżonego oraz grozi mu przemocą (0:40), a dopiero później na skutek zachowania pokrzywdzonego, oskarżony oddaje strzał (0:53), co skutkowało błędnym uznaniem Sądu, że oskarżony oddając strzał w kierunku pokrzywdzonego nie działał w ramach obrony koniecznej”.

Skarżący wniósł o uniewinnienie skazanego, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Do akt postępowania kasacyjnego dołączono pisma skazanego, w których ten m.in. wypowiedział się w przedmiocie składanych przez niego skarg na SSO K.N., obrońcę z urzędu adw. Ł.H., a także wskazywał, że jest niewinny.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście bezzasadna, co umożliwiło jej rozpoznanie na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Na wstępie należy zaznaczyć, że zgodnie z art. 523 § 2 i § 4 pkt 1 k.p.k. kasację na korzyść można wnieść jedynie w razie skazania oskarżonego za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania; ograniczenie to nie dotyczy kasacji wniesionej z powodu uchybień wymienionych w art. 439 § 1 k.p.k. W tym postępowaniu A.K. za czyny kwalifikowane z art. 190 § 1 k.k. został skazany na karę grzywny. Jako że w kasacji nie podniesiono zarzutów o randze tzw. bezwzględnych przyczyn odwoławczych, w postępowaniu kasacyjnym dopuszczalne było wyłącznie odniesienie się do skazania za czyn z art. 157 § 2 k.k., za który wymierzono skazanemu karę 7 miesięcy pozbawienia wolności, pomimo

że w kasacji obrońca wskazał jako zaskarżony punkt II wyroku Sądu Okręgowego, który odnosił się także do czynów zakwalifikowanych z art. 190 § 1 k.k. Trzeba też zauważyć, że zarzut kasacyjny dotyczy w istocie jedynie skazania A.K. za czyn popełniony na szkodę S.W., zakwalifikowany z art. 157 § 2 k.k.

Przed przystąpieniem do analizy zarzutu kasacyjnego trzeba ponadto przypomnieć, że kasacja nie stanowi swoistej „trzeciej instancji”, w której Sąd Najwyższy na nowo ocenia dowody przeprowadzone w sprawie i weryfikuje ustalenia faktyczne. Obok tzw. bezwzględnych przyczyn odwoławczych, jedynie rażące naruszenia przepisów prawa, które dodatkowo mogły mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, mogą skutkować uwzględnieniem kasacji. Tego rodzaju rażących naruszeń prawa Sąd Najwyższy nie stwierdził w sprawie objętej skargą kasacyjną obrońcy skazanego.

W kasacji obrońca skazanego podniósł w rzeczywistości dwa zarzuty (pomimo ujęcia ich zbiorczo w ramach jednego tiretu). Pierwszy z nich dotyczył oddalenia wniosku dowodowego o przeprowadzenie eksperymentu procesowego. Zarzut ten jest błędnie sformułowany, bowiem Sąd odwoławczy nie oddalił takiego wniosku dowodowego, a jedynie analizował decyzję Sądu Rejonowego o oddaleniu tego wniosku dowodowego w ramach kontroli apelacyjnej. Należy zaznaczyć, że wniosek o przeprowadzenie eksperymentu procesowego w toku postępowania przed Sądem I instancji został złożony przez oskarżonego na piśmie (k. 424v) i doprecyzowany na rozprawie w dniu 23 marca 2021 r. (k. 466). Taki sam treściowo wniosek składał także obrońca oskarżonego w piśmie z dnia 7 marca 2021 r. (k. 416-417). Oba te wnioski dowodowe zostały oddalone postanowieniem Sądu Rejonowego z dnia 23 marca 2021 r., wydanym na podstawie art. 170 § 1 pkt 3 k.p.k. ze wskazaniem, że dowód z eksperymentu procesowego jest nieprzydatny do odtworzenia przebiegu zdarzenia (k. 468). Oddalenie tego wniosku dowodowego było następnie przedmiotem zarzutu apelacji obrońcy skazanego. Sąd odwoławczy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku należycie się do tej kwestii ustosunkował. Przypomniał, że wniosek został oddalony z powołaniem się na art. 170 § 1 pkt 3 k.p.k., tj. z powodu uznania, że dowód jest nieprzydatny do stwierdzenia danej okoliczności. Sąd Okręgowy rozszerzył tę argumentację podając, że niemożliwe byłoby użycie broni podczas eksperymentu, zaś przeprowadzenie go w pozostałym

zakresie odbiegałoby od rzeczywistego przebiegu zdarzenia (k. 729v). Jak trafnie podnosi prokurator w odpowiedzi na kasację, Sąd Rejonowy przesłuchał wszystkich świadków, którzy mieliby – według obrońcy – uczestniczyć w eksperymencie procesowym. Dodatkowo skarżący nie przedstawił w kasacji żadnych argumentów przemawiających za obaleniem stanowiska zajętego przez Sąd odwoławczy. Argumentacja kasacji w tym przedmiocie sprowadza się do kwestionowania zaaprobowanej przez Sąd Okręgowy oceny innych dowodów i poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych oraz wykazywania sprzeczności pomiędzy dowodami, które w ocenie obrony występują w tej sprawie, przy czym obrońca podaje w tym zakresie także nieprecyzyjne informacje (jak np. że świadek K.K. miał nie widzieć całego zdarzenia, a jedynie słyszał huk wystrzału, podczas gdy świadek w swoich zeznaniach opisał to, co działo się bezpośrednio po przyjeździe skazanego do pokrzywdzonego, to co działo się przed wystrzałem z pistoletu hukowego oraz to, co działo się później, zob. zeznania k. 109-110 i k. 431-434). Nie sposób więc uznać, aby Sąd odwoławczy, odnosząc się do kwestii oddalenia przez Sąd Rejonowy wniosku dowodowego dotyczącego eksperymentu procesowego rażąco naruszył prawo w sposób, o którym mowa w art. 523 § 1 k.p.k.

Drugi z zarzutów kasacji to kwestionowanie oceny dowodu przeprowadzonego na etapie postępowania odwoławczego, tj. dowodu z nagrania z videorejestratora, w kontekście działania skazanego w warunkach obrony koniecznej. W ocenie obrony, rzetelna analiza nagrań oraz opinii biegłego z zakresu informatyki i komputerów powinna prowadzić do wniosku, że to dopiero w reakcji na agresywne zachowanie pokrzywdzonego nastąpił wystrzał z pistoletu hukowego, co prowadziłoby do ustalenia, że skazany działał w warunkach obrony koniecznej. Analiza stanowiska Sądu odwoławczego w tym przedmiocie prowadzi do wniosku, że Sąd ten nie dopuścił się rażącego naruszenia prawa, mającego istotny wpływ na treść wyroku.

W pierwszej kolejności trzeba podkreślić, że obrona jest niekonsekwentna w swoich twierdzeniach. Na s. 3 i ponownie na s. 4 kasacji skarżący podaje, że skazany musiał zostać uderzony jeszcze przed wystrzałem, z kolei na s. 4 mowa jest o tym, że jego zachowanie miało zostać spowodowane nie uderzeniem, ale groźbą przemocy ze strony pokrzywdzonego. Mając na względzie wszystkie

dowody przeprowadzone w sprawie, w tym dowód z nagrania videorejestatora przeprowadzony w postępowaniu odwoławczym, nie można przyjąć, jak chce obrońca, że Sąd Okręgowy rażąco naruszył prawo ustalając, iż pokrzywdzony użył przemocy wobec skazanego dopiero w reakcji na oddanie przez skazanego strzału z pistoletu hukowego, który został przez pokrzywdzonego uznany za „prawdziwą” broń palną. Sąd Okręgowy trafnie podniósł, że za prawdziwością wersji pokrzywdzonego, iż skazany niespodziewanie wstrzelił do niego z pistoletu hukowego, przemawia umiejscowienie obrażeń ciała pokrzywdzonego, lokalizacja łuski z wystrzelonego naboju, a także opinia biegłego z zakresu badań broni i balistyki (k. 729). Zachowanie pokrzywdzonego - jego wulgarne wypowiedzi poprzedzające wystrzał – Sąd Okręgowy ocenił przede wszystkim w kontekście próby wymuszenia przez pokrzywdzonego, aby skazany opuścił teren przy jego posesji. Takiej oceny dowodu z nagrania rejestratora, zwłaszcza w kontekście wcześniejszej groźby skierowanej przez skazanego do pokrzywdzonego w lipcu 2020 r., nie można uznać za przejaw rażącego naruszenia art. 7 k.p.k. Trzeba też podkreślić, że wersji wydarzeń, zgodnie z którą skazany miał zostać zaatakowany przed oddaniem strzału, przeczą zgromadzone w sprawie dowody, obszernie i prawidłowo ocenione w uzasadnieniu wyroku Sądu I instancji (k. 496-497), do których to dowodów odwołał się Sąd Okręgowy w uzasadnieniu swego wyroku (k. 729).

Sąd Okręgowy przekonująco też wyjaśnił, dlaczego zachowanie pokrzywdzonego (tj. wypowiedzenie w sposób wulgarny wezwania do opuszczenia terenu przy posesji pod groźbą zastosowania przymusu) nie mogło być uznane za zamach uzasadniający działanie skazanego w obronie koniecznej i oddanie przez skazanego strzału w kierunku pokrzywdzonego. Słusznie w tym względzie Sąd Okręgowy zwrócił uwagę na fakt, że zbliżając się do samochodu skazanego pokrzywdzony jednocześnie powiedział: „zaraz go będzie miała policja”, co powiązał z uprzednią groźbą skierowaną przez skazanego do pokrzywdzonego za pośrednictwem K.W.1. Mając na względzie właśnie te okoliczności Sąd Okręgowy ocenił, że oddając strzał w kierunku pokrzywdzonego skazany nie działał w warunkach obrony koniecznej. Sąd Najwyższy nie dopatrywał się w takiej ocenie rażącego naruszenia przepisów prawa wskazanych w zarzucie kasacji.

Podsumowując, Sąd Okręgowy prawidłowo ocenił dowód z nagrania z videorejestratora, przeprowadzony w toku postępowania odwoławczego. W punkcie 2.1.1.1. uzasadnienia słusznie podał, że nie było podstaw do kwestionowania wiarygodności tego dowodu. Jednakże, jako że na przedmiotowym nagraniu nie widać samego zajścia, a wyłącznie obszar przed i za samochodem oraz tylko słyszeć przebieg zdarzenia, Sąd odwoławczy zasadnie uznał, że należało ocenić ten dowód w powiązaniu z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie. Nie ma racji obrońca argumentując w kasacji, że oba Sądy dokonały nieprawidłowej oceny dowodu z zeznań świadka K.K., opisującego przebieg zdarzenia, które częściowo obserwował z wysokości silosu na trociny, kilka metrów nad ziemią. Wskazał w tych zeznaniach następująco: „Jak S.W. zbliżył się do niego na odległość około 1.5 metra to A.K. wystawił rękę poza pojazd i wycelował w kierunku S.W. broń palną, ona wyglądała jak prawdziwa. Wtedy usłyszałem strzał i widziałem jak S.W. odskoczył w prawą stronę” (k. 109v). Ten kluczowy – z punktu widzenia ustaleń co do ewentualnego działania skazanego w warunkach obrony koniecznej – fragment zeznań świadka K.K. potwierdził na rozprawie, dodatkowo racjonalnie usprawiedliwiając upływem czasu nieścisłości pomiędzy zeznaniami składanymi w postępowaniu przygotowawczym i w postępowaniu sądowym (k. 432 – po odczytaniu fragmentu zeznań z postępowania przygotowawczego świadek stwierdza: „Wtedy lepiej to pamiętałem. Tak było, że widziałem jak padł ten strzał”). W żadnych swoich zeznaniach świadek nie wskazuje, aby pokrzywdzony miał uderzyć skazanego przed oddaniem przez niego strzału z pistoletu hukowego. Forsowanej przez obronę wersji zdarzenia przeczą także zeznania świadka D.M., który rozmawiał ze skazanym przez telefon w trakcie zdarzenia (k. 192-193 i k. 438-439). Z jego relacji wynika, że pierwszym momentem, na który świadek zwrócił uwagę, był huk spowodowany wystrzałem z pistoletu, dopiero później słyszał odgłosy szamotaniny i obezwładniania skazanego. Z zeznań tych nie wynika, aby skazany miał wpierw zostać uderzony. Suma tych okoliczności prowadzi do wniosku, że Sąd odwoławczy nie naruszył rażąco prawa akceptując stanowisko Sądu Rejonowego, że skazany nie działał w warunkach obrony koniecznej.

Z uwagi na powyższą argumentację, należało uznać, że kasacja obrońcy skazanego jest oczywiście bezzasadna w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k., co pozwoliło na jej oddalenie na posiedzeniu.

Sąd Najwyższy postanowił zwolnić skazanego od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego kierując się jego aktualną sytuacją i zasadami słuszności.

Uwzględniając wniosek obrońcy z urzędu Sąd Najwyższy zasądził na jego rzecz kwotę 720 zł, w tym 23 % VAT, tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu w postaci sporządzenia i wniesienia kasacji. Kwota ta znajduje swoje oparcie w § 11 ust. 3 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. 2015, poz. 1800 ze zm.). Wynagrodzenie to uwzględnia wyroki Trybunału Konstytucyjnego: z dnia 23 kwietnia 2020 r. w sprawie SK 66/19 (OTK-A 2020, poz. 13) i z dnia 20 grudnia 2022 r. w sprawie SK 78/21 (OTK-A 2023, poz. 23), z których wynika, że różnicowanie wynagrodzenia adwokata z urzędu poprzez jego obniżenie w stosunku do wynagrodzenia, jakie otrzymałby, gdyby występował w sprawie jako obrońca z wyboru, nie ma konstytucyjnego uzasadnienia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 grudnia 2021 r., V KK 549/20).

Mając na uwadze powyższe, należało orzec jak w części dyspozytywnej postanowienia.

(TM)

[ms]